

בו דרק: ראוייה לציון 10

מדובר בשימוש במוסיקה כרמז (לא כליכך עדין), בהמצאות קומיות צפויים מראש (כמו סצנת החתונה) או בניצול המצאה אחת יותר מדי פעמים (הצצה באורגניות השכן), אבל נראה שמול חזוניה של בו דרק, שאכן ראוייה לציון 10, והכשרון הקומי של דאדלי מור הבריטי, בתפקיד הראשי, מאבדות הטענות את מישקלן הסגולי.

גבר

בגיל-הנוער

10 (אסתר, תל-אביב, ארצות הברית) — מצחיקון אמריקאי זה זכה בהצלחה מיסחרית מסחררת, אולי משום שהוא עוסק בנושא שרבים מן הצופים מכירים מקרוב: משבר גיל-הנוער אצל הגברים.

הגבר המצוי במשבר, בסרט זה, הוא מלחין בתחילת שנות ה-40 לחייו, עשיר, מצליח ומבוקש, משתכשך בחיים הזוהרים של שכונת יוקרה הוליוודית, כאשר זמרת מהוללת ונאה היא ידידתו המסורה והאהובה. למרות זאת, הוא חרד, הוא חושש שמא החמיץ את האהבת חייו, שמא המוסיקה שלו אינה יותר מאשר רקע למפקדי כסף בבנק ולנוסעים במעליות, שמא גופו נמצא מעבר לשיאו, וכן הלאה. הוא משתוקק להרפתקה מסעירה אחרונה, שתיתן טעם לחייו, ואין כוח בעולם שיוכל לעצור אותו, כשהוא פוגש בנערת חלומות בת 20, שהיא בעיניו כלילת יופי. כל זאת, רק כדי ללמוד בסופו של דבר, כי ההבדל בין בני ארבעים לבין בני עשרים אינו מסתכם רק במצב הגופני, אלא בעיקר בצורת מחשבה שאינה ניתנת לגישור.

ארבע הדמויות הראשיות — המלחין, ידידתו הזמרת, תמליךן המוסקסואלי ונערת-החלומות — יוצאים תחת ידיו של התסריטאי-במאי בלייק אדוארדס כדמויות שלמות, אמינות ומעניינות, לא מעט בזכות השחקנים שמגלמים אותם: דאדלי מור, ג'ולי אנדריוו, רוברט ובר ובו דרק. לעומת זאת, המקוריות אינה החלק החזק בסרט בין אם

הפוסטרים שמסוגלת הכוכבת למכור, צריך להסיק שמריל סטריפ (30) היא כישלון חרוץ. לא זו בלבד שאינה מוכרת פוסט-טרים, היא אפילו אינה מופיעה בהם. לא בעבר, לא בהווה ולא בעתיד. ואף על פי כן, מריל סטריפ היא היום המבוקשת שבין הפנים החדשות בעולם הסרטים, ואחת ה-בודדות הזוכה ליחס רציני מכל עבר.

היא כבר זכתה בפרס אמי (האוסקר של הטלוויזיה) על הופעתה בשואה, היתה מועמדת לאוסקר על צייד הצבאים, ובשבעה שעבר הוסיפה לארון הגביעים שלה את פרס הביקורת על הופעתה בסרט חדש בשם קריימור נגד קריימור. בין פרס לפרס זכתה בביקורות נלהבות על הופעתה לצד אלן אלדה בפיתוי של ג'ון טיינר, סאטירה על עולם הפוליטיקה האמריקאי, ועל תפ-קידה הקטן אבל המאד חשוב במנהטן של וודי אלן, שבו היא מגלמת את רעיותו של גיבור הסרט, העוזבת את בעלה כדי לחיות עם אשה אחרת וכותבת ספר ובו כל הפרטים האינטימיים על חייה עמו.

אישיות מבריקה. כשאר כוכבותיו של וודי אלן, מריל סטריפ היא ניו-יורקית בדם, המסרבת לאמץ לעצמה את מינהגי הוליווד או אפילו לעקור לשם. פעם היתה זו מיכשלה בקאריירה, היום באים התפקידים להחפש אותה. גבוהה, זקופה ובלבדנית, היא יפהפיה לכל הדעות, ועם זאת קשה למצוא תמונה שלה שלה בביקני.

טראומה קשה. כבת לדור החדש של כוכבות הקולנוע, אותן שהראתן צמחה לא מעט מן האישיות, דוגמת ג'יין פונדה, הגברת סטריפ נחרצת בדעותיה על מעמד

אל פאצ'ינו: שחקן שכדאי לראות

הפרקליט שממליץ להוציא להורג את האיש שהתנגש במכוניתו, או טיול מסוק קצר עם שופט שוחר סכנות, או ארוחת-צהריים של אותו שופט על אדן החלון במרומי היכל-המישפט. אם להוסיף את הנוכחות האישית של אל פאצ'ינו, שהוא מעניין גם ללא קשר עם התפקיד, ואת הופעתו המשובבת של ג'ק וארדן כשופט בלתי-קונבנציונלי, הרי בסך הכל, מסתבר שבכל זאת, לא הכל אבוד.

סוף צדיק

לשיגעון

צדק לכל (מוגרב, תל-אביב, ארצות-הברית) — למראה סרט זה, ברור שלבמאי נורמן ג'ויסון היו כוונות טובות. הוא רצה לחשוף את פרצופה האמיתי של מערכת המישפט בארצות-הברית. אלא שבמקום איזמל מנתחים, משתמש ג'ויסון באלה, וכאשר הוא מכה בסרטן שאוכל את הגוף הבריא, הוא הורג את הגוף ואת הסרטן גם יחד.

הסרט מספר את סיפורם של כמה תיקים הנמצאים בטיפולו של עורך-דין צעיר, מצליח, כאריזמטי, בלתי-מתפשר, בקיצור — גיבור. אבל החוטים שבתיקים השונים אינם נרקמים לעלילה הומוגנית אחת, ופחות מזה חייו הפרטיים של הפרקליט. הגיבור נראה קצת יותר מדי תמים לגבי מי שעושה קאריירה מזהירה בהיכלי המישפט, ואולי חמור מכל, מסקנתו הסופית של הסרט היא שכל מי שלוקח את החוק ברצינות, סופו שישתגע.

ג'ויסון פותח את הסרט בסירת תקריבים דרמטיים, ואת הגיבור הוא מציג לראשונה בתוך סחי ורפש, בכלא שם הוא מבלה לילה על בזיון בית-הדין. אחרי פתיחה כזאת, מתקשה הסרט להמציא קלפים חזקים יותר כדי להעביר את המסר שלו.

עם זאת, יש בסרט כמה סצנות תעומדות בזכות עצמן, רגעים שבהם נלכד הצופה בזרם התמונות הנעות על המסך, גם אם אינן חלק מתמונה כללית יותר. למשל, לקוח של

ז'אן דואי טרינטיניאן האב-השחקן בא לישראל

תדרוך

חובה לראות:

תל אביב — תוף הפה, עולם ללא צל, הבריחה מאלקטרה, נישואיה של מריה בראון, שיער, הנער.

ירושלים — שיער, תוף הפה, חי' טאננו האחרון כפאריס, נורמה ריי.

תל אביב

**** שיער (שחקן ארצות-הברית) — מחזמר המחאה של שנות השישים הופך חוויה כלל-אנושית מרשימה בידינו של הבמאי הצ'כי מילוש פורמן שמעדיף להת-בונן בבניאדם תחת סיסמות.

ירושלים

**** הטאננו האחרון כפאריס (רון צרפת-איטליה) — דור מתנוון שחי בעולם ערכים מיושן, מול דור צעיר שמניח עתה את יסודות העולם שלו, נפגשים בסרט חריף ונועז של ברנרדו ברטולוצ'י, עם מארלון בראנדו ומריה שניידר בתפ-קידים הראשיים.

האשה בחברה, ומטיבה לעמוד על שלה. "היא אחד האנשים החזקים ביותר שאני מכיר", אומר עליה דאסטין הופמן, המופיע לצידה בקריימור נגד קריימור. כנראה שה-גברת לא רק חזקה אלא גם מבריקה — אם הבמאי-תסריטאי רוברט בנטון, שעשה את הסרט (וכתב בעבר סרטים כמו בוני וקלייד) הירשה לה לכתוב כמו ידיה חלקים נכ-בדים מן הדיאלוג שברשותה.

מריל סטריפ הגיעה לברודווי לפני ארבע שנים, אחרי שסיימה בית-ספר למישחק, ותוך זמן קצר כבר צברה תפקידים בזה אחר זה. באותם הימים התיידדה וחיה תקר-פה ארוכה למדי, עם השחקן ג'ון קאזאלה (שותפו של אל פאצ'ינו באחר-צהריים של פורענות), עד שחלה בסרטן-עצמות. מותו עדיין מהווה עבודה טראומה קשה, אולם נראה שהתגברה עליה, שכן, נישאה בינ-תיים לפסל בשם דונאלד גרומר, וילדה לו בן.

השלב הבא בקאריירה שלה, אחרי שתגי מור את תקופת ההגקה של תינוקה, הוא התפקיד הראשי באשת הקצין הצרפתי, סרט המבוסס על הרומן של ג'ון פאולס, שהיה אחד הספרים המצליחים ביותר ב-עשור האחרון, ומשם הלאה, שנות השמו-נים מחכות לה ואין עוד מיכשול בדרך לשחקים, כפי שאומרים האמריקאים.

הבמאי-שחקן ז'אק דואיין ובתו, אשה הכוכב" עיצוב מרהיב של דמויות אמיתיות